

Първата дума, която индиецът Аджаташатру Лаваш Пател произнесе с пристигането си във Франция, беше шведска. Върхът!

ИКЕА.

Това измърмори той под носа си.

После хлопна вратата на стария червен мерцедес, положи ръце върху копринените си крачоли и зачака като послушно дете.

Шофьорът на таксито не беше сигурен дали е чул добре и се извърна към клиента си. Движението му предизвика пукането на малките дървени топчета от масажиращата подложка на облегалката.

На задната седалка седеше мъж на средна възраст, висок, сух и възлест като дърво, с матово лице, разполовено от гигантски мустак. Белези от акне в тежка форма покриваха хлътналите му бузи. Ушите и устните му бяха надупчени от многобройни халкички, сякаш бе решил след употреба да ги затвори с цип. „Каква прекрасна система“, помисли си Гюстав Палурд, който видя в тези украшения фантастично средство против неизтощимата бърбивост на жена си.

Костюмът от лъскава сива коприна, червената вратовръзка, която клиентът му дори не си беше дал труда да върже, а я бе зашпилал за яката си, бялата риза – всичките страшно омачкани – свидетелстваха за дълги часове, прекарани в самолет. Странното обаче беше, че нямаше никакъв багаж.

„Или е индус, или има сериозна травма на черепа“, помисли си шофьорът при вида на огромния бял тюрбан, който обвиваше главата на мъжа. Ала матовото лице и гигантският мустак наклоняваха везните към предположението, че е индус.

– ИКЕА?

– ИКЕА – повтори индиецът, провлачвайки последната сричка.

– Коя? Ъъъ... *What* ИКЕА? – изсумтя Гюстав, който се справяше с английския език приблизително колкото куче на ледена пързалка.

Пътникът повдигна рамене в знак, че му е все едно.

– *Джъст ИКЕА* – каза той, – *дазънтмета-зъуан-затсютсюбета-юарзъпарициън*.

Това бе горе-долу репликата, която шофьорът дочу: низ от неразбираемо писукане и цвърчене, превърнало устната кухня на индиеца в нещо като птича човка. Цвърчене или не, за трийсет години въртене на геврека в „Циганско такси“ това бе първият път, когато клиент, излязъл току-що от терминал 2С на летище „Шарл дьо Гол“, бе поискал да го откара в магазин за мебели. Нямаше спомен ИКЕА да са отваряли хотелска верига със същото име.

Не че към Гюстав не бяха отправяни необичайни искания, но това биеше всички рекорди. Ако този човек наистина беше долетял от Индия, значи бе платил малко състояние за осемте часа в самолета само за да си купи етажерка „Били“ или кресло „Поанг“. Похвал-

но! Или по-скоро шантаво! Нямахте да е зле да отбележи тази среща в златната си книга – някъде между Демис Русос и Салман Рушди, които му бяха оказали честта да положат височайшите си задници върху леопардовите седалки на неговото такси. И в никакъв случай не биваше да забравя да я разкаже на жена си довечера. Обикновено той нямаше нищо за казване и жена му, чиято месеста уста все още не беше снабдена с гениалния индийски цип, узурпираше разговора на масата, докато дъщеря им изпращаше неграмотни есемеси на свои връстници, които дори не можеха да четат. Поне веднъж нещата щяха да изглеждат по-различно.

Окей!

Съпроводен от гореспоменатите дами, циганинът таксиджия бе прекарал последните три уикенда в обиколки по синьо-жълтите коридори на шведския магазин, за да обзавеждат семейната каравана, и знаеше прекрасно, че най-близката ИКЕА е в Роаси, в Северен Париж, само на 8,25 евро от тук. Затова предпочете да се насочи към ИКЕА-юг, в предградието Тие. То се намираще в противоположния край на столицата, на четирийсет и пет минути път от мястото, където бяха в момента. В края на краищата туристът искаше да отиде в ИКЕА. Не беше уточнил в коя. Освен това хубавият копринен костюм и вратовръзката говореха за индийски богаташ индустриалец. Нямахте да вземе да се цигани за няколко десетачки, я!

Доволен от себе си, Гюстав бързо пресметна колко ще спечели от курса и потри ръце. После включи таксиметровия апарат и потегли.

Като си помисли човек, денят започваше по-скоро добре.

Факир по професия, Аджаташатру Лаваш (да се произнася: *Шантав Анаи!*) бе решил да пътува инкогнито при първото си посещение в Европа. По този повод бе заменил „униформата“ си (която се състоеше от препаска, приличаща на огромен памперс) с лъскав копринен костюм и вратовръзка, наети срещу комат хляб от Джамал (да се произнася: *Взел-дал*) – старец от селото, работил на младини като представител на прочута марка шампоани, поради което на главата му все още имаше красиви сиви кичури.

Навличайки доспехите, с които щеше да се подвизава през двата дни на пътешествието си, индиецът до такава степен се бе отдал на мечтата си да го вземат за индийски богаташ индустриалец, че бе захвърлил удобните си дрехи (разбирайте анцуг и сандали), за да се друсва три часа в автобус и да лети осем часа и петнайсет минути, облечен в костюм. В края на краищата да се представя за такъв, какъвто не е, беше част от занаята му: та нали беше факир! Поради религиозни причини бе запазил единствено тюрбана на главата си. Отдолу обаче неуморно напираше косата, за която той

бе убеден, че е достигнала към четирийсет сантиметра и е населена с около трийсет хиляди живинки – заедно гъмжило от микроби и въшки.

Когато влезе в таксито, Аджаташатру Лаваш (да се произнася: *Щур-ташак и Пълен-шаи!*) начаса забеляза, че одеждите му са произвели нужния ефект върху европеца, и то независимо от възела на вратовръзката, който нито той, нито братовчед му бяха успели да завържат дори след пределно ясните разяснения на тресящия се от паркинсон Джамал, та се наложи да я забодат с безопасна игла – нищожна подробност, която трябваше да остане незабелязана сред целия този блестящ шик.

Тъй като един бегъл поглед в огледалото за обратно виждане не беше достатъчен, за да се обхване подобна красота, французинът се извърна, за да ѝ се възхити, при което прешлените на врата му изпукаха, сякаш се канеше да изпълни някакъв акробатичен номер с усукване на тялото.

– ИКЕА?

– ИКЕААА.

– Коя? Ъъъ... *What ИКЕА?* – смотолев шофьорът, очевидно справящ се с английския не по-добре от крава (свещена) на ледена пързалка.

– *Just IKEA. Doesn't matter. The one that suits you better. You're the Parisian.**

Шофьорът усмихнато потри ръце и потегли.

„Захапа въдицата“, помисли си със задоволство Аджаташатру. Явно новият му външен вид постигаше целта си. С малко късмет и ако не си отваряше много устата, можеше дори да мине за местен.

* Просто ИКЕА. Все едно коя, която ви устройва. Вие сте парижанинът. (англ.) – Б. пр.

Аджаташатру беше прочут в цял Раджастан като гълтач на сгъваеми саби, ядач на стъкло от захар с нула калории, забивач на фалшиви игли в ръцете си, както и с цяла торба други фокуси, чиято тайна знаеха само той и братовчедите му. Беше им измислил името „магически сили“ и успяваше да омагьоса с тях гълпите.

И тъй, когато дойде време да си плати сметката за таксито, а тя възлизаше на 98,45 евро, нашият факир подаде единствената банкнота, с която разполагаше за целия си престой, фалшиви 100 евро, отпечатани само от едната страна, и с небрежен жест показа, че не иска рестото.

В мига, в който шофьорът пхаше банкнатата в портфейла си, Аджаташатру го разсея – посочи въодушевено големите жълти букви на ИКЕА, които се възвисяваха гордо върху синята сграда. Циганинът вдигна очи и ги задържа достатъчно дълго, за да успее клиентът му сръчно да дръпне невидимото ластиче, свързващо кутретото му със зелената банкнота. За една десета от секундата тя отново се озова в ръцете на предишния си собственик.

– Вземете – подхвърли шофьорът, убеден, че банката е на сигурно място в портфейла му. – Това е номерът на моята таксиметрова компания. В случай, че на връщане имате нужда от такси. Имаме и пикапи, ако сте с багаж. Дори и разглобени, мебелите заемат ужасно много място, вярвайте ми.

Циганинът така и не разбра дали индиецът е схванал нещо от думите му. Порови се в жабката и извади от там гланцирана визитка, върху която беше изобразена танцьорка на фламенко, веша си вместо с ветрило с познатия пластмасов триъгълник върху покрива на такситата. Подаде му я.

– *Merci* – отвърна чужденецът на френски.

Щом червеният мерцедес на „Циганско такси“ изчезна (трябва обаче да признаем, че илюзионистът, специализирал се да причинява изчезването единствено на индийски дребноухи слонове, нямаше никакъв пръст в това действие), Аджаташатру прибра визитката в джоба си и заразглежда разпрострялото се пред него гигантско търговско хале.

През 2009 г. ИКЕА се бе отказала от идеята да отвори първите си магазини в Индия, тъй като местният закон изискваше шведските управители да споделят ръководството с индийски мениджъри, които на всичкото отгоре трябваше да са и мажоритарни акционери. Последното бе накарало северния гигант да подскочи като ужилен. Да сподели златната си кокошка с някого, още повече с мустакати змиеукротители и любители на кичозни музикални комедии – това никога нямаше да го бъде.

Междувременно световният лидер в мебелната конфекция беше станал партньор с УНИЦЕФ в борбата срещу експлоатацията на детския труд. Благодарение на проекта, който обхващаше петстотин села в Се-

верна Индия, бяха построени множество здравни, образователни и продоволствени центрове в целия регион. След като го уволниха с гръм и трясък още през първата му работна седмица в двора на махараджа Лудха Девакх (да се произнася: *Лудия Дивак*), където бе нает за факир и шут, Аджаташатру попадна в едно от тези училища. А го уволниха, защото беше направил грешката да открадне един сусамов хляб, малко диетично масло и две чепки биогразде. С две думи, беше направил грешката да огладнее.

За наказание първо му обръснаха мустака, което само по себе си вече беше жестоко възмездие (макар и това да го подмлади), после му предложиха да избира: или да работи за предотвратяване на кражбите от деца и училищната престъпност, или да му отрежат дясната ръка. В края на краищата един факир не се страхува нито от болката, нито от смъртта...

За голяма изненада на публиката, която бе свикнала да го вижда осакатен по всякакъв начин (шишове за барбекю, забити в ръцете, вилици в бузите, саби в корема), Аджаташатру отклони предложението за ампутация и избра първата възможност.

– Извинете, господине, колко е часът?

Индиецът се сепна. Четирийсетгодишен мъж с яке и сандали с усилие спря пред него пазарската си количка, преливаща от десетина кашона, които само шампион по тетрис или някой психопат би могъл да подреди по този начин.

За Аджаташатру въпросът прозвуча горе-долу така: *Екскюземоамосюориевълъорсилвупле.*

С една дума, напълно непонятно, така че не можеше да доведе до друг отговор освен „*What?*“.

Мъжът видя, че си има работа с чужденец, и потупа лявата си китка с десния показалец. Факирът момен-

тално схвана въпроса, вдигна очи към небето и понеже беше свикнал да се ориентира за часа по индийското слънце, съобщи точното време с разлика от четири часа. Французинът, който разбираше английски по-добре, отколкото го говореше, мигом си даде сметка, че е закъснял ужасно с прибирането на децата от училище, и хукна скорострелно към колата си.

Докато гледаше хората, които влизаха и излизаха от магазина, индиецът забеляза, че много малко клиенти, а ако трябваше да бъде честен, нито един не бе облечен като него в костюм от лъскава коприна. Нито пък някой носеше тюрбан. Ако намерението му бе да се слее с тълпата, то бе непостижимо. Надяваше се това да не провали изцяло мисията му. С анцуга и сандалите щеше да е далеч по-добре. След завръщането си веднага щеше да проведе разговор с братовчед си Изатмитеш (да се произнася: *Издъни ме, келеш!*). Той именно беше настоял да се облече по този начин.

Аджаташатру наблюдава известно време стъклената врата, която се отваряше и затваряше. Целият му опит с модерния свят беше почерпан от холивудските и боливудските филми, които бе гледал по телевизията у приемната си майка Сахриба (да се произнася: *Суша риба* или най-добре *Риба на сухо*). Беше доста поразително да видиш до каква степен тези чудесии, на които беше свикнал да гледа като на върха на съвременната технология, са се превърнали в ежедневие за европейците, които дори не ги забелязваха. Ако в Кишкал (да се произнася: *Киша и кал*) имаха подобна инсталация, той щеше всяка вечер да зяпа в захлас стъклените врати на този храм на технологията. Французите бяха просто едни разглезени деца.

Веднъж, когато беше на десет години, много преди първите плодове на техническия прогрес да се бяха

появили в селото му, един английски пътешественик му бе казал, сочейки запалката си:

„Всяка нова, достатъчно напреднала технология е неразличима от магията“.

В онзи момент малкият Аджаташатру не бе разбрал нищо.

„Това означава – беше му обяснил тогава англичанинът, – че неща, които за мен са обикновени, на теб ти изглеждат като магия. Всичко се определя от степента на развитие на технологиите в обществото, в което живееш“.

И тогава изпод палеца на чужденеца бяха приплавнали искрици, за да дадат живот на красив синкав пламък, силен и ярък. Срещу специална услуга, за която ще разкажем по-нататък, преди да си замине, англичанинът му бе подарил този магически предмет, непознат по онова време в затънтеното селце, граничещо с пустинята Тартар, и именно с него Аджаташатру бе направил първите си фокуси и изострил желанието си някой ден да стане факир.

Когато предишната вечер се бе качил на самолета, той бе изпитал донякъде същото усещане за необикновеност. Пътуването се бе оказало невъобразимо преживяване за човек, който въпреки многобройните си сеанси с левитация никога не беше се издигал от земята по-нависоко, отколкото позволяваше умело прикритият под задника му механизъм, тоест двайсетина сантиметра, и то при положение, че всичко беше добре смазано. Прекарал бе по-голямата част от нощта, залепен за илюминатора с толкова широко отворена уста, че едва не си изкълчи долната челюст.

Когато най-после се насити да гледа плъзгащите се врати, индиецът се реши да влезе вътре. Какъв парадокс, каза си, спирайки поглед върху детския кът във

входната зала. ИКЕА строи училища и приюти за сираци в Индия, но до момента не е построил и един магазин за мебели!

Това му напомни, че е пътувал в продължение на повече от 10 часа с автобус и самолет, за да стигне до тук, и не му остава кой знае колко време, за да изпълни мисията си. Самолетът му излиташе на другия ден. Ускори крачка и пое по огромното, покрито със син линолеум стълбище, което водеше към горния етаж.

За човек, произхождащ от западна страна с демократично развитие, господин Икеа беше въвел доста необичайна търговска концепция: принудителна обиколка на магазина си.

Ако искаше да стигне до склада на самообслужване в партера, клиентът беше принуден да се качи на първия етаж, да поеме по безкраен гигантски коридор, виещ се като змия между все по-отбрани мостри на спални, дневни и кухни, да премине през привлекателен ресторант, да изяде няколко кюфтенца или рулца от съомга, после да се спусне към отдела за продажби, за да извърши най-сетне покупките си. Накратко казано, човек, дошъл да си купи три гайки и два болта, си тръгваше четири часа по-късно с изцяло обзаведена кухня и затруднено храносмилане.

Шведите, които бяха хора с опит, дори бяха сметнали за необходимо да очертаят жълта линия по пода, за да указва посоката на движение, в случай че на посетителя му хрумне вредната идея да кривне от отъпканата пътека. Така че през цялото време, докато бродеше из първия етаж, Аджаташатру не се отдели и за миг от

тази линия, обзет от усещането, че царете на чамовите мебели сигурно са поставили снайперисти върху гардеробите, за да предотвратяват опити за бягство, повалляйки начаса всеки клиент, обхванат от внезапен копнеж за свобода.

Докато вървеше сред тази толкова красива изложба, нашият раджастанец, който до момента не познаваше друго освен оскъдното обзавеждане на скромните индийски жилища, изпита желание да се засели в магазина, да седне на масата „Ингаторп“, да си поръча пиле тандури на шведка в жълто-синьо сари, да се плъзне между чаршафите „Смьорбол“ на мекото легло „Султан Фаванг“, за да си подремне, или пък да се излегне във ваната и да отвори крана с топлата вода, за да си почине най-накрая от уморителното пътуване.

Но, както при собствените му магически номера, и тук всичко беше фалшиво. Книгата, която грабна напосоки от библиотеката „Били“, представляваше обикновена пластмасова тухла с подвързия, телевизорът в салона се състоеше от толкова електронни компоненти, колкото и един аквариум, а от крана на ваната не се процеди и капчица топла вода (нито пък студена впрочем).

Въпреки всичко в главата му се зароди идеята да прекара нощта тук. Така или иначе, поради липса на средства той нямаше резервация в хотел, а самолетът му излиташе в 13 часа на следващия ден. Освен това всичко, което притежаваше, беше фалшивата банкнота от 100 евро, но нея той пазеше за покупката на леглото, а и невидимото ластиче не можеше да се използва до безкрай.

Облекчен, че е намерил къде да прекара нощта, Аджаташатру вече можеше да се съсредоточи върху мисията си.

През целия си живот Аджаташатру не беше виждал толкова столове, щипки за спагети и лампи. Пред смаяния му поглед, и то на една ръка разстояние, се разстиляше изобилие от всевъзможни предмети. Предназначението на много от тях му бе неизвестно, но това изобщо не го смущаваше. Притесняваше го количеството. Същинска пещера на Али Баба. Купища предмети навсякъде. Ако братовчед му беше с него, Аджаташатру щеше да му каже: „Виж това! И това! И това също“, скачайки от един експонат на друг като малко момченце, което иска да пипне всичко. Но беше сам, така че можеше да каже „Виж това! И това! И това също!“ единствено на себе си, да не говорим пък да подскача от един експонат на друг като малко момченце, което иска да пипне всичко, защото щяха да го вземат за луд. В неговото село налагаха лудите с дълги пръчки. Така че нямаше никакво желание да узнае дали във Франция участва им е по-добра.

Салатиерите и лампите някак си му напомнях, че идва от съвсем различен свят. И като си помисли човек, че ако не беше дошъл тук, никога нямаше да узнае, че съществува подобно място! Непременно трябваше

да разкаже на братовчед си всичко с най-големи подробности. Ех, да беше и той сега тук! Човек не може да се зарадва на нещата и откритията си, когато е сам. Тъгата по своите често превръща и най-невероятните гледки в безцветни и скучни.

Увлечен в подобни мисли, индиецът стигна до сектора със спалните. Пред него се бяха разпрострели десетина легла с коя от коя по-пъстри завивки, от които висяха етикети с невероятни и невъзможни за произнасяне имена. „Миса Стро“, „Миса Люн“, „Миса Розенглим“ (дали не се забавляваха да теглят буквите слепешком?). Меки възглавници, подредени отгоре, или по-скоро имитиращи небрежна разхвърляност, приканваха да поспиш върху тях.

Млада двойка се изтегна срамежливо върху една спалня „Биркеланд“, предвкусвайки блажените нощи, които щеше да прекара на нея. Може би дори щяха да си направят дете. И наистина, табелка на френски и на английски оповестяваше, че едно от всеки десет бебетата е заченато в легло ИКЕА. Чудна работа, а къде беше Индия в тази статистика?

Идиличната картина се разпадна на хиляди парченца, когато две хлапета дивашки се хвърлиха върху един „Аспелунд“ и започнаха да се замерят с възглавници. Младата двойка, която се беше изтегнала през две легла от там, скочи стреснато и побягна към сектора с баните, оставяйки за по-нататък идеята за продължаване на рода.

И Аджаташатру не се задържа дълго в тази враждебна среда и се шумгуна между нощните шкафчета. Не че не обичаше децата, дори напротив, но ако трябва да сме честни, нито едно от изложените легла не го заинтригува. Май че онова, към което се стремеше, не се намираще наоколо.

Набеляза си трима продавач-консултанти, облечени в цветовете на магазина и на шведското знаме, тоест в жълто и синьо като сарито на хубавата шведка, която му поднасяше пиле тандури в мечтите му, но всички изглеждаха заети да осведомяват други клиенти. Приближи се все пак към един от тях и зачака реда си.

Избраният от него продавач-консултант беше възпълничък мъж, който имаше очила със зелени рогови рамки и по един диамант на всяко ухо, досущ като хората, които разпознаваш още от първия път в играта „Кой е той?“. Суетеше се пред компютъра си, от време на време поглеждаше към двойката пред себе си и отново се вторачваше в екрана. Няколко минути по-късно откъсна лист от принтера и го подаде на двойката, която доволно се отдалечи, забързана да разкаже на приятелите си, че Елтън Джон се е хванал на работа в ИКЕА и току-що им е продал шкафче за обувки.

След като се увери, че консултантът говори английски, Аджаташатру го попита дали са изложили последния модел на леглото от пирони „Кисифръотсипик“. За да подкрепи думите си, размаха лист хартия, който измъкна от джоба на самото си.

Беше цветна снимка на легло за факири, изработено от истински шведски бор, в три разцветки и регулируема височина на пироните (неръждаеми). Страницата беше откъсната от каталога на ИКЕА от юни 2012 г, издаден и разпространен по целия свят в 198-милионен тираж, тоест двойно по-голям от годишния тираж на Библията.

Предлагаха се няколко разновидности: с двеста пирона (много скъпа и извънредно опасна), с пет хиляди пирона (достъпна и удобна) и с петнайсет хиляди пирона (евтина и колкото и да е парадоксално, безкрайно удобна). Над леглото имаше реклама, гласяща: *За но-*

щи на изострени усещания! Цената от 99,99 евро (за модела с петнайсет хиляди пирона) беше обявена с големи жълти цифри.

– Нямаме от този модел в магазина – обясни на доста приличен английски френският Елтън Джон относно леглото, което приличаше на обърната щайга за праскови със стърчащи пирони. – Не го поддържа на склад. – Но като видя разочарованието, изписано на лицето на клиента, той побърза да добави: – Можете обаче да го поръчате.

– За колко време ще пристигне? – попита индиецът, разтревожен, че е пътувал напразно.

– Можете да го получите утре.

– Утре сутрин?

– Утре сутрин.

– В такъв случай имаме сделка.

Доволен, че е угодил на клиента си, консултантът вдигна пръсти над клавиатурата.

– Името ви?

– Господин Пател, като „петел“, но с „а“. Аджаташатру се пише, както се чува.

– *Яваш*, да не сбъркаме! – изяви се като полиглот консултантът, подведен от тюрбана, който взе за турска чалма. Но индиецът чу „Лаваш“.

После по-скоро от мързел, отколкото за улеснение, Елтън Джон нанесе едно X в квадратчето, докато индиецът се питаше откъде този европеец знае второто му име.

– И така, легло от пирони „Кисифръотсипик“ за факири от истински шведски бор с регулируема височина на неръждаемите пирони. Какъв цвят?

– Какви предлагате?

– Лъвско червено, костенурчено синьо, делфиново зелено.

– Не разбирам много добре връзката между тези животни и цветовете – призна си Аджаташатру, който не виждаше съответствие между цветовете и споменатите животни.

– Няма какво да се чудите. Маркетинг отделът е решил така.

– Добре, лъвско червено.

Продавачът затрака трескаво по клавиатурата.

– Така, елате да си го вземете утре след десет часа. Нещо друго?

– Ммм... да, един въпрос, просто от любопитство. Как така моделът с петнайсет хиляди пирона е три пъти по-евтин от този с двеста, който е и много по-опасен?

Мъжът го изгледа над рамките на очилата си, сякаш не разбираше какво го питат.

– Струва ми се, че не схващате добре въпроса ми – продължи факирът. – Кой идиот би си купил много по-скъпо легло, което на всичкото отгоре е по-неудобно и много по-опасно?

– Когато в продължение на седмица забивате петнайсет хиляди пирона в петнайсетте хиляди дупчици, пробити в дъските, няма да си задавате този въпрос, господине, а ще съжбялявате, че не сте избрали по-скъпия, по-неудобен и по-рисков модел с двеста пирона. Повярвайте ми!

Аджаташатру кимна и извади от портфейла си банкнотата от 100 евро, като внимаваше да не е обърнатата откъм празната страна. Беше махнал невидимия конец, защото възнамеряваше да се раздели окончателно с нея.

Мисията му се приближаваше към своя край. Тук и сега.

– Не се плаща при мен, господине. На касите долу.

Ще заплатите утре. Сумата е сто и петнайсет евро и осемдесет и девет цента.

Аджаташатру щеше да падне възник, ако не се беше вкопчил в листа, който му подаваше в този момент усмихнатият продавач-консултант.

– Сто и петнайсет евро и осемдесет и девет цента? – повтори той обидено.

– Деветдесет и девет евро и деветдесет и девет цента беше промоционалната цена до края на миналата седмица. Вижте, тук го пише.

При тези думи французинът му посочи с дебеличкия си пръст текста с миниатюрни букви в долната част на страницата от каталога.

– О!

Светът около индиеца се срути.

– Заповядайте. Надявам се, че обслужването ни ви е удовлетворило. Ако е така, не го крийте. Ако пък не – няма смисъл да го разтръбвявате. Моите почитания.

След тези думи младият Елтън Джон, за когото сделката беше приключена, извърна голямата си глава и делфиново зелените си очила към дамата зад Аджаташатру.

– Добър ден, госпожо, с какво мога да ви услужа?

Факирът отстъпи, за да пропусне жената. Разтревожено се взираше в стоевровата си банкнота, питайки се как до утре в 10 часа би могъл да си набави още 15,89 евро.